ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε 11 ΙΟΥΝΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ. 24

ΓΡΑΜΜΑ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ἀριθ. Πρωτ. 1304

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Χρυσόστομε, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Μετ' ὀδύνης βαθείας ἐλάβομεν γνῶσιν τῆς ἀνιέρου ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Μακαριότητος. Λυπεῖ ἰδιαιτέρως ἡμᾶς ὅτι ἡ πώρωσις διέστρεψε μέχρι τοσούτου τὴν κρίσιν καὶ τὴν συνείδησιν, ὥστε νὰ ἐπιχειρῶνται καὶ τὰ ἀνοσιώτερα ἐν ὀνόματι τῆς πατρίου εὐσεβείας καὶ καθαρότητος.

Συγχαίρομεν ἀδελφικῶς μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῇ Ὑμετέρᾳ περισπουδάστῳ ἡμῖν Μακαριότητι ἐπὶ τῇ διαφυλάξει, τῇ θείᾳ χάριτι, Αὐτῆς καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος φωτίζῃ πάντας εἰς τὸ διακρίνειν καὶ πράττειν ἐν ἑνότητι ἀδιασπάστῳ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὁλότητα τὰ ἀληθῶς τίμια καὶ γενναῖα, ἐξ ὧν ἡ δόξα καὶ ἡ ὠφέλεια, μηδαμῶς δὲ ἐν ζόφῳ πνεύματος καὶ καρδίας παραπλανᾶσθαι καὶ ἐκτρέπεσθαι εἰς τὰ μὴ προσήκοντα καὶ ὀλέθρια.

Πιστεύομεν ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ληφθήσονται καὶ ἁρμοδίως τὰ δέοντα δραστήρια μέτρα κατὰ τῶν ταραξιῶν.

Κατασπαζόμενοι καὶ αὖθις ἀδελφικῶς Αὐτήν, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης

,αϡκζ' Μαΐου κζ'

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΝΗΣ
Α'.

Ἡ ἐν Λωζάννῃ τῆς Ἑλβετίας κατὰ τὸν προσεχῆ Αὔγουστον σύγκλησις τοῦ παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου «Πίστεως καὶ Διοικήσεως» πρόκειται νὰ ἀποτελέσῃ ἀσφαλῶς τὸ σπουδαιότερον γεγονὸς τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1927.

Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς ἐπισκοπιανῆς (ἀγγλικανικῆς) ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας μέλλουσι νὰ συνέλθωσιν ἐκεῖ ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν πλὴν τῆς τῆς Ῥώμης, ἵνα συζητήσωσιν ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ κοινῆς δογματικῆς καὶ ἠθικῆς βάσεως.

Εἰς τὰ ἑπόμενα ἄρθρα θέλομεν ἀναπτύξει τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν γενικῶς καὶ ἰδιαιτέρως ἐξ ἀπόψεως ὀρθοδόξου ἔχει τὸ μέλλον νὰ συνέλθῃ παγχριστιανικὸν συνέδριον. Σήμερον, περιοριζόμεθα εἰς τὴν παροχὴν γενικωτέρων πληροφοριῶν, αἵτινες εἶνε ἀπαραίτητοι διὰ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῆς «Ἐκκλησίας», τοῦ ὁποίου τὸ ἐνδιαφέρον δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον λόγον φυσικῶς νὰ ἐπεκτείνεται ἐπὶ τῆς κινήσεως καὶ δράσεως ὁλοκλήρου τῆς Ὀρθοδοξίας, ἔπειτα ὅμως καὶ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, οὗτινος μέρος σπουδαιότατον ἀποτελοῦμεν ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι.

Ἂν ληφθῇ μάλιστα ὑπ' ὄψει, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐν τῷ συνόλῳ του διατρέχει κατὰ τὴν ἐποχήν μας κρίσιν σπουδαίαν, ἔχων νὰ ἀντιμετωπίσῃ συγκρότημα ὁλόκληρον δυνάμεων τοῦ σκότους, τὰς ὁποίας συσσωρεύει ὁ πονηρὸς ἵνα ἀντιπαρατάξῃ ταύτας κατὰ τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης, ἂν ἀναλογισθῇ τις, ὅτι τὰ διάφορα ἀνατρεπτικὰ τῆς καθεστηκυίας κοινωνικῆς τάξεως συστήματα, ὡς σπουδαιότερον αὐτῶν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν θέτουσι τὴν καταπολέμησιν τῆς θρηκσείας τοῦ Χριστοῦ, ἂν σκεφθῇ τις, ὅτι ὡς τὸν σπουδαιότερον καὶ τρομερώτερον ἐχθρὸν πᾶσαι ἐκεῖναι αἱ σκότιοι δυνάμεις τὸν Χριστιανισμὸν ἐκλαμβάνουσι καὶ τοῦτον προσπαθοῦσι πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἐκριζώσωσι καὶ καταστρέψωσιν, εὐλόγως ἐκ πάντων τούτων ἀκολουθεῖ ὅτι ἕκαστος χριστιανός, εἰς οἱονδήποτε δόγμα καὶ ἂν ἀνήκῃ καὶ ὁποιασδήποτε χριστιανικῆς ὑποδιαιρέσεως μέλος ἀποτελῇ, πρέπει νὰ ἐνδιαφέρηται ζωηρῶς διὰ τὴν ὡς πρὸς τὸ ση-

μεῖον τοῦτο γινομένην κίνησιν εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Δὲν ὑπάρχει βεβαίως ἀνάγκη ἐκ τοῦ τοιούτου ἐνδιαφέροντος νὰ ἀπορροφηθῇ ἡ διὰ τὸν ἴδιον ἐκκλησιαστικὸν κύκλον φροντίς, ἐπιβάλλεται ὅμως παραπλεύρως ταύτης μετὰ ζωηρᾶς μερίμνης νὰ παρακολουθῇ τις τὰ κύκλῳ συμβαίνοντα. Ὀφείλομεν νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἀκουσίως ἢ ἑκουσίως μετέχομεν ἤδη τοῦ ἀρξαμένου πολέμου καὶ ὅτι ἀναγκαίως μόνοι εἶνε ἀδύνατον νὰ διεξάγωμεν τοῦτον καὶ ὅτι τὸ προσδοκώμενον τοῦ πολέμου τούτου ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλο ἢ «ἡ διὰ τῆς πίστεως ἡμῶν νίκη τοῦ κόσμου» (Ἰωαν. 5. 4.), δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπιτευχθῇ ἄνευ ἡμῶν, ἄνευ τῆς ἡμετέρας συμμετοχῆς, ἄνευ τῆς ἡμετέρας βαρύτητος, ἄνευ τῆς τεραστίας ὄντως ἠθικῆς δυνάμεως, ἥτις ὀνομάζεται ὀρθοδοξία, ἄλλως τε ἡ εἰς διαφόρους διεθνεῖς ὀργανώσεις, ὡς εἰς τὰ συνέδρια «Ζωῆς καὶ ἐργασίας», «Διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν ἐκκλησιῶν» καὶ «Πίστεως καὶ Διοικήσεως», ἵνα τὰ σπουδαιότερα ἀναφέρωμεν, ἐπιτευχθεῖσα ἤδη συγκέντρωσις τῆς ἠθικῆς πασῶν τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων συνεργασίας, καταδεικνύει ἀκριβῶς, ὅτι οἱ χριστιανοὶ τῶν διαφόρων δογμάτων κατενόησαν ὅτι εἶνε ἀδύνατος πλέον ἡ ἀπέναντι τοῦ συγκροτήματος τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ ἀδιαφορία αὐτῶν, ἢ ἡ μονομερὴς αὐτῶν καὶ ἀνεξάρτητος ἀπ' ἀλλήλων δρᾶσις, ἥτις οὐδὲν σοβαρὸν ἀποτέλεσμα, παρὰ τὴν ἑκασταχοῦ καταβαλλομένην σπουδαίαν προσπάθειαν, δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐκ τῶν προτέρων καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων γνῶσις καὶ παρακολούθησις τῶν κατὰ τὸ μέγα τοῦτο συνέδριον εἶνε καθῆκον παντὸς χριστιανοῦ ἀνεξαρτήτως ἀπογρώσεως, ἀλλὰ καὶ ἰδιαιτέρως ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων, οἵτινες ἀντιπροσωπεύοντες τὴν μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ὀφείλομεν νὰ μὴ διατηρήσωμεν, κατὰ τὸ παπικὸν ὑπόδειγμα, τὴν περὶ πρωτοβουλίας καὶ διευθύνσεως ἀντίληψιν μόνον κατὰ θεωρίαν καὶ τυπικῶς, ἀλλὰ καὶ πραγματικῶς, ἡμεῖς— καταλλήλως παιδαγωγούμενοι, ἐργαζόμενοι καὶ δρῶντες, δίδοντες τὴν κατεύθυνσιν τῆς πνευματικῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ζωῆς, διεκδικοῦντες οὕτω οὐχὶ ἁπλῶς ἐπὶ τῇ βάσει ἀπαραγράπτων μὲν ἀλλ' ἱστορικῶν μόνον τίτλων, ἀλλ' καὶ ἐπὶ πραγματικῶν τοιούτων, δημιουργουμένων ἐκ τῆς ἀναβιώσεως καὶ ἀναζωογονήσεως τῆς ἀρχαίας ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν κατεύθυνσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν κατέχει καὶ πρέπει νὰ κατέχῃ ἐσαεὶ ἡ ὀρθοδοξία.

Ἡ προκαταρκτικὴ τῆς ὀργανώσεως ταύτης συνέλευσις ἐγένετο κατ' Αὔγουστον τοῦ 1920 ἐν Γενεύῃ τῆς Ἑλβετίας, ὁπότε καὶ παρέστησαν ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ γενικὴ ἐκείνη συνέλευσις συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ φανῶσι καθαρῶς αἱ ἐπὶ τῶν δογματικῶν ζητημάτων τεράστιαι ἀντιθέσεις τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ὁπωσδήποτε διατηρουσῶν τὸν καθολικὸν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας χαρακτῆρα καὶ τῶν ἄκρως φιλελευθέρων προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ συνέλευσις ἐκείνη διώρισε μόνιμον ὀργανωτικὴν ἐπιτροπήν, ἐπιτροπὴν τῆς Συνεχείας κληθεῖσαν, ἥτις καὶ ἀνέλαβε τὴν ὀργάνωσιν τοῦ μέλλοντος νὰ συνέλθῃ μεγάλου συνεδρίου. Ἐκ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας μέλη τῆς ὀργανωτικῆς ταύτης ἐπιτροπῆς ἐξελέγησαν ὁ τότε καθηγητὴς Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Παπαδόπουλος νῦν δὲ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, καὶ ὁ ὑποφαινόμενος. Διὰ τὸ πολυμελὲς τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς ἐξελέγη ἐκ ταύτης μικροτέρα ἐπιτροπή, ἧς μέλος ἀποτελεῖ ἐπίσης ὁ ὑποφαινόμενος πρὸς μελέτην τῶν διαφόρων θεμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ συνεζήτει ἑκάστοτε ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Συνεχείας καὶ δι' αὐτῆς τὸ μέγα συνέδριον.

Μετὰ μακρὰν καὶ σύντονον ἐργασίαν γενομένην εἴτε διὰ συνελεύσεων τῆς ἐπιτροπῆς, εἴτε δι' ἀλληλογραφίας κατά τε τὸ προπαρελθὸν καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος τῆς ἐπιτροπῆς Συνεχείας, κατηρτίσθη ἤδη τὸ πρόγραμμα τοῦ μεγάλου συνεδρίου, περὶ τοῦ ὁποίου ὡς καὶ τῶν συμμεθεξουσῶν εἰς τοῦτο ἐκκλησιῶν, εἰς τὸ προσεχές.

ΑΜΙΛΚΑΣ Σ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ & ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Η περιοδεία τοῦ Ἐπισκόπου Λονδίνου. — Σχέσεις Ἀγγλίας καὶ Σοβιέτ. — Ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν. — Τὰ εὐρυχώρια τῆς σπουδαζούσης νεολαίας.

Πρό τινος ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν ἕδραν αὐτοῦ ὁ Ἐπίσκοπος Λονδίνου μετὰ ἐννεάμηνον περίπου περιοδείαν ἀνὰ τὰς Ἀγγλικὰς κτήσεις. Σκοπὸς τοῦ μακροῦ τούτου ταξειδίου καθ' ὃ ὁ Θεοφιλέστατος διήνυσεν, ὡς εἶπε εὐφυολογῶν πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς θαυμαστὰς καὶ φίλους αὐτοῦ, οἵτινες παρευρέθησαν εἰς τὸν σταθμόν, ἵνα ὑπαντήσωσι τὸν ἀγαπητὸν αὐτῶν πνευματικὸν ἡγέτην, 50000 χιλιομ., ἦτο ἡ ἐνίσχυσις τῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἀποικίαις καὶ ὁ ὑποδαυλισμὸς τῆς ἀγάπης αὐτῶν πρὸς τὴν Μ. Βρεττανίαν. Ὁ Θεοφιλ., ὅστις ἀπολαύει πλείστων συμπαθειῶν μεταξὺ τῆς κοινωνίας τοῦ Λονδίνου καὶ θεωρεῖται ἀνὴρ δράσεως ἀποστολικῆς καὶ πίστεως φλογερᾶς ἐκδηλουμένης δι' ἔργων φιλανθρωπίας κοινωφελῶν, φαίνεται ὅτι λίαν ἐπιτυχῶς ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολήν του καὶ ἐδικαίωσε τὰς ἐλπίδας ἃς ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς ἐπισήμου ταύτης, ὡς χαρακτηρίζεται, ἐκκλησιαστικῆς ἀποστολῆς ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία. Κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς περιοδείας αὐτοῦ ὁ Ἐπίσκοπος Λονδίνου χωρὶς νὰ παραλείπῃ τὰς προσφιλεῖς μέχρι ψυχώσεως εἰς ἅπαντας τοὺς ὁμοεθνεῖς του, σωματικὰς ἀσκήσεις παρὰ τὰ ἑξήκοντα ἔτη

ἅτινα φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων του, ὡμίλει συνεχῶς, πολλάκις δὲ καὶ δὶς τῆς ἡμέρας, πρὸς τοὺς χριστιανοὺς καὶ τὸν ἐν ταῖς ἀποικίαις Ἀγγλικανικὸν κλῆρον. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ καταφαίνεται καὶ ἐξ ἐπιστολῶν, αἵτινες ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν προϊσταμένην ἐκκλησ. αὐτοῦ ἀρχήν, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας, παρὰ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν τῶν ἀποικιῶν. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν Church Times σχολιάζον τὸ ἐπιτελεσθὲν ἐν ταῖς ἀποικίαις ἔργον τοῦ Ἐπισκόπου Λονδίνου ἐπάγεται: «εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι οὐδείς, ἀπολύτως, ἄνθρωπος ὑπάρχει ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὅστις ἐκόμισε τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα τόσον εὐρέως μεταξὺ τόσων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διαφόρου προελεύσεως, εἰς τοσαύτας χώρας καὶ ἐν οὕτω βραχεῖ διαστήματι». Εἶτα δ' ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Λονδίνου ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς μακρᾶς περιοδείας του δεκάκις περισσότερον, ἢ πρότερον, ἔνθους ὑπὲρ τῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως καὶ ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ καταστήσῃ τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ τὸ μεγαλείτερον φυτώριον τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου ἐργασίας ἱεραποστολικῆς.

* * *

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν Church Times σχολιάζον τὴν διακοπὴν τῶν σχέσεων Ἀγγλίας καὶ Σοβιὲτ λέγει τὰ ἑξῆς: «Εἴμεθα ἀντίθετοι πρὸς τὸν Μπολσεβισμὸν ἐξ ἐπόψεως θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς. Ἐὰν ἡ Εὐρώπη ἦτο καὶ σήμερον ὅ,τι κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ***Χριστιανικὴ Δημοκρατία,*** ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρίσῃ ὀργάνωσιν ἀντιχριστιανικήν, ὁποία εἶναι τὰ Σοβιέτ. Ἀλλ' οἱ σκληροκάρδιοι, λέγει, Συντηρητικοὶ (τὸ κόμμα τοῦ ἐν τῇ ἀρχῇ σήμερον Μπόλντουϊν), οἱ παλαιοὶ σύμμαχοι τῶν Τούρκων, δὲν ἔχουσιν ἀντίρρησιν προκειμένου περὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν δοξασιῶν τῶν Σοβιέτ. Ἡ ἀντίρρησίς των ἀφορᾷ τὴν πολιτικὴν τῶν Σοβιέτ, ἥτις, λέγουσι, θίγει τὴν Ἀγγλικὴν ἐπικράτειαν. Πλὴν τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ περὶ ἄλλων Δυνάμεων. Δὲν φρονοῦμεν λ.χ. ὅτι τὸ γόητρον τῆς Ἀγγλικῆς Ἐπικρατείας ἐθίγη πλειότερον ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τῶν Σοβιέτ, παρὰ ἀπὸ τὴν συμφωνίαν, ἥτις ἐγένετο μεταξὺ τῶν Τούρκων τῆς Ἀγκύρας καὶ τοῦ γάλλου ἀντιπροσώπου Φραγκλίνου Μπουγιών, ἥτις ὡδήγησεν εἰς τὸν ἐξαφανισμὸν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐκ τῆς Μ. Ἀσίας. Χωρὶς νὰ ἔχωμεν, λέγει, τὴν ἀξίωσιν νὰ διακόψῃ ἡ Ἀγγλία τὰς σχέσεις αὐτῆς μετὰ τῆς Γαλλίας διαπιστοῦμεν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις θὰ τείνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὰ Σοβιὲτ ἐὰν ταῦτα ἐξελιχθῶσιν εἰς ἀστικὸν Κράτος».

* * *

Αἱ συζητήσεις περὶ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Βιβλίου προσευχῶν (The Book of Common prayer) ἐξακολουθοῦσιν ἔν τε τῷ περιοδικῷ καὶ τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ. Ἡ προτεινομένη ἀναθεώρησις, καίπερ ἔχουσα ὑπὲρ αὐτῆς τὴν μεγάλην πλειοψηφίαν Κλήρου καὶ Λαοῦ καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας ἐπὶ κεφαλῆς, θεωρεῖται συμβιβασμὸς (Compromise) ἀπαρέσκων εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἀντιθέτους μερίδας ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ, τοὺς ῥωμαιοκαθολικίζοντας δ. λ. ν. καὶ τοὺς προτεσταντίζοντας. Οἱ τελευταῖοι πρό τινων ἡμερῶν ἐποιήσαντο ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ δήλωσιν ὅτι θ' ἀποταθῶσιν εἰς εἰδικοὺς νομομαθεῖς, ἵνα ἐξετασθῇ κατὰ πόσον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν Ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Βιβλίου τῶν προσευχῶν. Τὸ ὑπὲρ τῆς ἀναθεωρήσεως ὅμως ρεῦμα εἶναι τόσον ἰσχυρὸν καὶ περιλαμβάνει τόσον σημαντικοὺς παράγοντας ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὥστε νὰ θεωρῆται γεγονὸς ἡ προταθεῖσα ἀναθεώρησις. Οὕτω ἐκτὸς τῶν ἐπαρχιακῶν Συνελεύσεων, ὧν ἡ πλειονότης ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς ἀναθεωρήσεως, πρὸ δύο ἡμερῶν διὰ μεγίστης πλειονοψηφίας ἀπεφάνθη ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἡ ἐπαρχιακὴ Συνέλευσις Καντουαρίας. Κατὰ ταύτην ὑπὲρ τῆς ἀναθεωρήσεως ἐψήφισαν 182 κληρικοὶ καὶ 200 λαϊκοί, ἤτοι ἐν ὅλῳ 382· κατ' αὐτῆς δὲ 20 κληρικοὶ καὶ 32 λαϊκοί, ἤτοι ἐν ὅλῳ 52.

* * *

Ὁ ἀνοικτὸς ὁρίζων, ὁ καθαρὸς ἀὴρ καὶ αἱ παιδιαὶ εἰς εὐρυχώρια ἀποτελοῦσι τὸν ἀπαραίτητον ὅρον τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων ἐν Ἀγγλίᾳ. Οἱ Ἄγγλοι εἶναι φυσιολάτραι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς λέξεως. Μολονότι δὲ ἕκαστον τμῆμα τοῦ Λονδίνου ἔχει τὸ ἐκτεταμένον εὐρυχώριόν του, ὅπου καὶ μόνον ἡ νεολαία ἀμφοτέρων τῶν φύλων διέρχεται τὰς ὥρας τῆς σχολῆς, τὰ πλεῖστα δὲ τῶν σχολείων εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ κήπων ἀπεράντων, ἐν οἷς ἀπαραίτητον θέσιν κατέχει ὁ διὰ παιδιὰς ἢ κάλλιον σωμασκίας προωρισμένος χῶρος, ἐν τούτοις τὸ Σωματεῖον τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς, ὅπερ ἀποτελούμενον ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων τῆς Ἀγγλικανικῆς Κοινωνίας προεδρεύεται ὑπὸ τοῦ Διαδόχου, κατ' αὐτὰς ἀπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς ἅπαντα τὸν λαὸν παρακαλοῦν, ὅπως ἐξευρεθῶσι δι' ἀγορᾶς ἢ δωρεᾶς καὶ ἄλλοι χῶροι ἰδιαιτέρως παρὰ τὰ Σχολεῖα χάριν τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς τῆς σπουδαζούσης νεολαίας. Τὸ παράδειγμα πρῶτος ἔδωκεν ὁ Βασιλεύς, ὅστις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπὶ ταῖς ἀγομένοις σήμερον γενεθλίοις του ἐδωρήσατο εἰς τὸ ῥηθὲν Σωματεῖον ἔκτασιν γαιῶν 30,000 χιλ. ὑαρδῶν τετραγωνικῶν παρὰ τὸ Λονδῖνον.

Λονδῖνον 4 Ἰουνίου 1927.

† Ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

———

ΣΚΑΡΙΦΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

Αον

Μεταγενέστεραι παραδόσεις ἀναφέρουσιν, ὅτι ὁ Ἀκύλας, μαθητὴς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἐλθὼν ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον ἐν Ἀκαρνανίᾳ [1]. Τῷ 197 μ.Χ. ἀναφέρεται ἐπισκοπὴ Ναυπάκτου· πρῶτος δ' αὐτῆς ἐπίσκοπος μνημονεύεται ὁ Καλλικράτης. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μ. Κωνσταντίνου οἱ χριστιανοὶ θὰ ἦσαν ἀρκετοὶ ἐν Ἀκαρνανίᾳ ὡς ἐν ὅλῳ τῷ Κράτει. Κυρίως ὅμως μετὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν εἰδωλολατρῶν ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ Μ. καὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μ. ἐξηπλώθη καὶ ἐστερεώθη ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ Ἀκαρνανίᾳ. Τότε δὲ καὶ πολλοὶ εἰδωλικοὶ ναοὶ μετετράπησαν εἰς χριστιανικούς. Σῴζονται δὲ καὶ τῆς παλαιοχριστιανικῆς ἐποχῆς σύμβολα καὶ μνημεῖα, ἐξ ὧν τεκμηριοῦται ἡ ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις ἐπίδοσις τῶν κατοίκων εἰς τὸν χριστιανισμόν [2]. Ἐπὶ τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας ἡ Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο Ἀχαΐα. Αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀχαΐας ὑπήγοντο, καὶ συνεπῶς καὶ τῆς Ναυπάκτου, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Κορίνθου. Μετὰ δὲ τὴν διαίρεσιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους εἰς διοικήσεις ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἑλλάδος ὑπήχθησαν εἰς τὴν Διοίκησιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἰλλυρίας, ἧς πρωτεύουσα ἡ Θεσσαλονίκη, καὶ συνεπῶς ὁ Θεσσαλονίκης ἤσκει τρόπον τινὰ πνευματικὰ δικαιώματα ἐπ' αὐτῶν.

Ἐπὶ τῶν ἀρειανικῶν ἐρίδων αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἑλλάδος συνετάχθησαν μετὰ τῆς Ρώμης ὡς ὑποστηριξάσης τὸν Μ. Ἀθανάσιον καὶ ἤρξαντο ἐντεῦθεν νὰ ἐξαρτῶνται ἐκεῖθεν [3]. Κατὰ τὸ ἔτος 381 ὁ Πάπας Δάμασος ἠξίωσε τὴν ἄσκησιν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων. Ἐν τῇ Γ' Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ παρουσίασεν ἐπίσκοπος Ναυπάκτου ὁ Πολυκράτης.

Ἡ Ἐκκλησία Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κατὰ τὸν παλαιότατον κατάλογον περὶ Μητροπόλεων καὶ ἐπισκόπων τοῦ 540 μ.Χ. συνταχθέντα ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μ. ὑπήγετο εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ρώμης. Ἀλλ' ὁ Λέων ὁ Ἴσαυρος [4] ἀποσπάσας τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ 732 μ. Χ. τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ρώμης ὑπήγαγε ταύτας εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου φυσικῶς καὶ ἀνῆκον. Τότε δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ὑπήχθη ὑπὸ τὸν Κωνσταντινουπόλεως.

1. Ἐκκλ. Ἱστορία Διομ. Κυριακοῦ Τόμ. Γος.

2. Ὁ ἐν Μωραΐτίκοις ναὸς ἁγίου Γεωργίου εἶναι ᾠκοδομημένος ἐξ ὑλικοῦ εἰδωλικοῦ ναοῦ. Ὁ ἠρειπωμένος δὲ παλαιὸς ναός, ἐφ' οὗ ἱδρύθη ὀλίγον πρὸ τῆς ἁλώσεως ὁ νῦν, ἔχει σύμβολα παλαιοχριστιανικῆς ἐποχῆς. Ἐπίσης ὁ διπλοῦς ἐκ παραλλήλου ἐν Μωκίστῃ τῆς Παμφίας ναὸς εἶναι ἐκτισμένος ἐξ ὑλικοῦ εἰδωλικοῦ ναοῦ.

3. Ἐκκλ. Ἱστορία Διομ. Κυριακοῦ.

4. Περιῆλθεν εἰς ρῆξιν πρὸς τὸν Πάπαν Γρηγόριον Β διὰ τὸ ζήτημα τῶν εἰκόνων.

Τῆς Νικοπόλεως[1] παρακμασάσης ἀνεδείχθη μετὰ ταῦτα Μητρόπολις ἡ Ναύπακτος. Οὕτω βλέπομεν ἐν τῇ γεγονυίᾳ ὑποτυπώσει Λέοντος τοῦ Σοφοῦ περὶ τῶν θρόνων τῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, ὅτι ὁ Ναυπάκτου ἦν Μητροπολίτης 36ος τὴν τάξιν ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν τοὺς ἑξῆς ἐπισκόπους: 1) Βονδίτζης (σημερινῆς Βονίτσης), 2) Ἀετοῦ, 3) Ἀχελῴου, 4) Ρωγῶν, 5) Ἰωαννίνων, 6) Φωτικῆς, 7) Ἀδριανουπόλεως (σημερινῆς Δρυϊνουπόλεως τῆς Βορείου Ἠπείρου), 8) Βουθρωτοῦ καὶ Χειμάρας [2]. Τῷ 1319 ὅμως μ. Χ. ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Γέροντος ἡ Ἐκκλησία Ἰωαννίνων ἐπισκοπὴ οὖσα τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου ἐτιμήθη διὰ χρυσοβούλλου εἰς Μητρόπολιν καταλαβοῦσαν τὴν ΝΓ τάξιν ἐν τῇ νέᾳ διαρρυθμίσει τῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν καὶ ὑπέταξεν ὑφ' ἑαυτὴν τὰς πλείονας τῶν ἐπισκοπῶν τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου, ἤτοι Ἀδριανουπόλεως, Χειμάρας, Βουθρωτοῦ καὶ Φωτικῆς.

Καὶ οὐχὶ μόνον ὑπετάγησαν εἰς τὴν ἀρτισύστατον Μητρόπολιν Ἰωαννίνων αἱ μνημονευθεῖσαι ἐπισκοπαί, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες τῆς Ναυπάκτου, κυριευθείσης ὑπὸ τῶν Φράγκων [3], ὑπεβλήθησαν ὑπὸ τῆς ἐν Κων)πόλει Συνόδου εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἰωαννίνων, εἰς ὃν ὑπήχθησαν καὶ ὁ Κερκύρας, ὁ Λευκάδος, ὁ Περιστερᾶς, ὁ Βελλᾶς, ὁ Φοινίκης, ὁ Ἀγχιάσμου, ὁ Εὐρείας καὶ Σωρείας, ὁ Κοζύλης καὶ Νικοπόλεως [4] καὶ ὁ Ἐλαίας καὶ Πάργης. Ὁ δὲ θρόνος τῆς Ναυπάκτου ἀπὸ τῆς 14ης θέσεως κατῆλθεν εἰς τὴν ΜΒ ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Γέροντος

1) Ἡ Νικόπολις εἶχε τιμηθῇ ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου διὰ πολλῶν προνομιῶν· ἐν αὐτῇ ἐκήρυξε τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ὁ Παῦλος καὶ ἐξ αὐτῆς διεδόθη ἀνὰ τὴν Ἀκαρνανίαν ὁ χριστιανισμός.

2. Σύνταγμα κανόνων Ράλλη καὶ Ποτλῆ Τόμος Εος.

3. Τῷ 1294 μ. Χ. ἡ Ναύπακτος, ὁ Βλοχός, τὸ Ἀγγελόκαστρον καὶ ἡ Βόνιτσα διὰ τοῦ γάμου τῆς Θάμαρ, θυγατρὸς τοῦ Δεσπότου τῆς Ἠπείρου μετὰ τοῦ πρίγκηπος τοῦ Τάραντος Φιλίππου, περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Καρόλου τοῦ Βου τοῦ Ἀνδεγαυϊκοῦ πατρὸς τοῦ Φιλίππου. Ἔκτοτε δὲ ἤδρευεν ἐν Ναυπάκτῳ Λατῖνος Μητροπολίτης, οἱ δὲ Ἕλληνες ὑπήχθησαν ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Ἰωαννίνων ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. (Παπαρηγ. Ε σελὶς 151).

4. Ἡ πρὶν Μητρόπολις Νικοπόλεως ἐγένετο ἁπλῆ ἐπισκοπὴ τοῦ Ἰωαννίνων ἑνωθεῖσα μετὰ τῆς Κοζύλης. Ἡ Κοζύλη βραδύτερον ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τῆς Νικοπόλεως ἡνώθη μετὰ τῆς Ἐπισκοπῆς Ρωγῶν. Ὁ πλήρης δὲ τίτλος τοῦ Ρωγῶν ἐν τοῖς μετὰ τὴν ἅλωσιν χρόνοις ἦτο Ρωγῶν καὶ Κοζύλης. Ἡ Νικόπολις βραδύτερον ἡνώθη μετὰ τῆς Μητροπόλεως Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης, ὡς βλέπομεν ἐν τοῖς Πατριαρχικοῖς συγγιλίοις τῶν ἐτῶν 1765 καὶ 1803, καθ' ἃ ὁ Ναυπάκτου τιτλοφορεῖται «Ναυπάκτου», Νικοπόλεως καὶ Ἄρτης ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Αἰτωλίας».

τοῦ Παλαιολόγου[1]. Τότε μόνον ἡ Ἄρτα δὲν εἶχε περιέλθει εἰς τοὺς Λατίνους, διότι ἐν αὐτῇ ἀπὸ τοῦ 1204 μ. Χ. ἥδρευεν ὁ Δεσπότης τῆς Ἑλλάδος, Μιχαὴλ Αος ὁ Κομνηνός, καὶ εἰς τὸν Μητροπολίτην ταύτης ὑπήχθησαν οἱ ἐπίσκοποι Ρωγῶν, Ἀχελῴου, Ἀετοῦ καὶ Βονίτσης. Ἥδρευε δὲ ὁ μὲν Βονίτσης ἐν τῇ σημερινῇ Βονίτσῃ[2], ὁ Ἀετοῦ ἐν τῇ ἠρειπωμένῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Δευτέρας ἐν τῷ μέσῳ τῶν χωρίων Βλυζανῶν καὶ Ἀετοῦ ὀνομαζομένῃ καὶ μέχρι σήμερον ἐπισκοπῇ, ὁ Ἀχελῴου ἐν Ἀγγελοκάστρῳ[3] ὄντι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀχελῴου, ὅπερ ἐκαλεῖτο καὶ Ἀχελόκαστρον καὶ Ἀχελωΐς, καὶ ὁ Ρωγῶν ἐν τῇ ἠρειπωμένῃ σήμερον βυζαντινῇ πόλει Ρωγοῦ[4].

Ἀκολούθως δὲ τῆς Ναυπάκτου περιελθούσης εἰς χεῖρας Ἀλβανῶν ὁ Ναυπάκτου ἥδρευεν ἐν Ἄρτῃ[5] τιτλοφορούμενος Ναυπάκτου[6] καὶ Ἄρτης καὶ ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν τοὺς ἐπισκόπους Ρωγῶν, Ἀχελῴου, Ἀετοῦ καὶ Βονίτσης. Οἱ ἐπίσκοποι οὗτοι κατ' ἀρχὰς ἦσαν πραγματικοὶ ἐπίσκοποι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ΙΗ αἰῶνος κατήντησαν τιτουλάριοι, διότι βλέπομεν τούτους περιοδεύοντας καὶ ἀσκοῦντας ἐπισκοπικὰ δίκαια ἐν ξένῃ ἐπισκοπικῇ δικαιοδοσίᾳ.

Ὁ Ἄρτης ἑδρεύων ἐν Ἄρτῃ ἐκυβέρνα πνευματικῶς διὰ τῶν ἐπισκόπων του πᾶσαν τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν χρόνους μέχρι τῆς ἐκρήξεως τῆς ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἀρχιμ. ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΥ
Ἱεροκήρυξ Αἰτωλοακαρνανίας

---

1. Σύνταγμα Ράλλη καὶ Ποτλῆ Ε.
2. Ἐν μιᾷ πράξει τοῦ 1229 μ.Χ. ὑπογράφονται οἱ Ἐπίσκοποι Ἄρτης Ἰωάννης, Βονίτσης Ἰωάννης, Βελλᾶς Μανουήλ, Ἀετοῦ Νικόδημος, Δρυϊνουπόλεως Θωμᾶς· (Σύνταγμα Ράλλη Ε σελὶς 106, καὶ αὐτόθι ἐν τῇ ὑποτυπώσει Λέοντος τοῦ Σοφοῦ).
3 Ὁ Ἀχελῴου μᾶλλον θὰ ἥδρευεν ἐν τῇ παρὰ τὸ σημερινὸν Νεοχώριον Παραχελωΐτιδος βυζαντινῇ, ὀνομαζομένῃ μέχρι τῆς σήμερον Ἐπισκοπή
4. Ὅρα «Ἐκκλησία» ἔτος Δον Ἀριθ. 21.
5. Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.
6. Τῷ 1388 μ.χ. οἱ Ἐνετοὶ κατέλαβον τὴν Ναύπακτον ἀπὸ τοῦ Ἀλβανοῦ Παύλου Σπάτα, ἀφ' ὧν ἐν ἔτει 1499 κατέλαβον οἱ Τοῦρκοι. Τῷ 1686 ὅμως αὖθις τὴν ἀνεκατέλαβον οἱ Ἐνετοί, ἀλλὰ διὰ τῆς συνθήκης τοῦ 1701 τὴν ἀπέδωκαν εἰς τοὺς Τούρκους. (Γεωγραφία Μελετίου Ἀθηνῶν) Ἡ Ναύπακτος ἐπὶ τουρκοκρατίας πρὸ τοῦ 1821 κατῳκεῖτο ὑπὸ Ὀθωμανῶν. Χριστιανοὶ πολὺ ὀλίγοι ὑπῆρχον, καὶ οὗτοι ὅμως κατῴκουν ἐκτὸς τοῦ φρουρίου. Ἐλευθερωθεῖσα τῷ 1829 ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ τοῦ Παπαρρηγοπούλου κατῳκίσθη ὑπὸ Ἠπειροσουλιωτῶν συνδρομῇ τῶν ὁποίων ὡς τῆς τότε Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως μετεποιήθη τὸ ἐντὸς τοῦ φρουρίου μετζίτιον εἰς Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἅγιος Δημήτριος. (ἀνέκδοτος αἴτησις τῶν κατοίκων πρὸς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν περὶ διορισμοῦ ἐφημερίου τῆς 4 Δ)βρίου 183· ἀρχεῖον Μητροπόλεως). Ἐν τῇ αἰτήσει ταύτῃ λέγεται ὅτι τὸ τέμενος τὸ μεταβληθὲν εἰς Χριστιανικὸν ναὸν ἦτο ἄλλοτε χριστιανικὸς ναός.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εωθινὰ	Ἦχοι
ΙΟΥΝΙΟΣ	5	Κυρ. Ζ Ἁγίων Πατέρων	Ζ′ Τῶν Ἁγίων Πατέρων	Ι′	πλ. β′
	12	Κυρ. τῆς Πεντηκοστῆς	Η′ Πεντηκοστῆς	—	—
	19	» Α′ Ματθαίου (Ἁγ. Πάντων)	Κυριακὴ Α′ (Ἁγ. Πάντων)	Α′	πλ. δ′
	26	» Β′ Ματθαίου	Κυριακὴ Β′	Β′	α′

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁ Ἕλλην ἐργάτης.

Οἱ ἐκ τοῦ τιμίου ἱδρῶτος τῶν ἐργατῶν ἐν Ἑλλάδι ἀποζῶντες καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ξένης προπαγάνδας χάριν τῆς στομαχικῆς «ἰδεολογίας» δουλώσαντες ἑαυτοὺς πρόμαχοι τοῦ κομμουνισμοῦ παρ' ἡμῖν ἔδρασαν πάλιν κατ' αὐτὰς ἐν Θεσσαλονίκῃ κατὰ τὸν συνήθη εἰς τοὺς καινοφανεῖς τούτους ταραχοποιοὺς τρόπον. Ἐδόθη δηλαδὴ καὶ πάλιν διὰ τῶν προκληθέντων ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ μακεδονικῇ πρωτευούσῃ ἐκτρόπων ἀφορμὴ νὰ διαταραχθῇ ἡ γαλήνη τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ, πρώτῃ μεταξὺ τῶν καθ' ὅλον ἀνὰ τὸν κόσμον κοινωνιῶν, ὁ «ἐργάτης» εἶνε «ἀστὸς» καὶ ἔτυχε προστατευτικῆς ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας προνοίας πολὺ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἐργατικῆς κρίσεως, χωρὶς δηλαδὴ νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἐπιτόπιος εἰδικῶν ἐργατικῶν προστατευτικῶν μέτρων. Τὸν ἐργατικὸν τοῦτον παρασιτισμὸν τῶν διαφόρων συμφεροντολόγων ὑποκινητῶν των ὀφείλουν ἐπὶ τέλους, οἱ ἐργάται νὰ ἀποδοκιμάσουν, νὰ ἀποκηρύξουν καὶ νὰ ἐκδιώξουν ἐκ τῶν τάξεών των, διότι κατατείνει εἰς τὸ νὰ προλεταριοποιήσῃ τὸν οἰκοκύρην ἐργάτην, ἤτοι νὰ δημιουργήσῃ συνθήκας ὑφ' ἃς πρῶτος αὐτὸς ὁ ἐργάτης θὰ δυστυχήσῃ. Ὁποία δὲ ἐνδείκνυται ἡ στάσις τοῦ κράτους ἀπέναντι τῶν ταραξιῶν καταφαίνεται ἐκ τῆς πρὸς τὸν μπολσεβισμὸν πολιτείας τῶν πολὺ περισσότερον ἡμῶν προηγμένων καὶ κάλλιον ὠργανωμένων κρατῶν.

Ἐπάνοδος.

Καὶ ἄλλοτε ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ εἶχε σημειωθῇ χαρακτηριστική τις τάσις ἔν τισι προτεσταντικοῖς κύκλοις πρὸς βαθμιαίαν ἐπάνοδον εἰς τὴν ἀφ' ἧς ἐξέκλινον ὁδὸν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας, καὶ σήμερον δ' ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν νέα τεκμήρια τοῦ πρὸς τὴν ὀρθοδοξοτέραν λατρείαν νόστου τῶν διαμαρτυρομένων. Οὕτω κατά τινα ἀνταπόκρισιν ἐκ Νέας Ὑόρκης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πρὸς ἀγγλικὰ θρησκευτικὰ φύλλα, ἀπό τινος ἤρξατο παρατηρουμένη

ἐνδιαφέρουσα κίνησις ἐν τοῖς κύκλοις τῶν διαφόρων προτεσταντικῶν κλάδων τῆς Ἀμερικῆς ὑπὲρ ἐξωραΐσεως τῶν προτεσταντικῶν ναῶν καὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ἀρχαίας λατρείας. Ἐν πολλοῖς ἐκ τῶν ἀπό τινος οἰκοδομουμένων νέων προτεσταντικῶν ναῶν κατασκευάζεται «Ἱερόν», ὁμολογεῖται δὲ πολλαχόθεν ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ συγκέντρωσις τῆς προσοχῆς κατὰ τὴν λατρείαν εἰς μόνον τὸ κήρυγμα, ἀποκλειστικῶς, ἀλλ' ὅτι ἡ λατρευτικὴ διάθεσις δέον νὰ ὑποστηρίζεται ἐν τῷ ναῷ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐκείνων στοιχείων καὶ παραγόντων, οἱ ὁποῖοι διακρίνουσι τοὺς ναοὺς τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν. Ἐν ταῖς παλαιοτέραις προτεσταντικαῖς «καπέλλαις» τὰ ἕδρανα τῶν προσευχομένων ἦσαν τόσον πυκνῶς διατεθειμένα, ὥστε οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ γονυπετήσωσιν. Ἐν τοῖς νεωστὶ οἰκοδομουμένοις ναοῖς ἐπανῆλθον τὰ παλαιότερα στασίδια, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχουσι καὶ εἰδικὰ βάθρα διευκολύνοντα τὴν γονυπέτησιν, κ. ο. κ. Ἐβράδυναν βεβαίως οἱ διαμαρτυρόμενοι νὰ κατανοήσωσι τὸ ἀτελεσφόρητον τῆς γυμνότητος τῆς λατρείας των, ἀλλὰ καὶ ἡ ὄψιμος συναίσθησις τοῦ κενοῦ οὐδέποτε εἶνε ἄκαιρος. Ἡ καὶ ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ Προτεσταντισμοῦ παρατηρουμένη ἀπό τινος τάσις αὕτη τῆς εἰς τὰ ὀρθοδοξότερα ἐπανόδου ἀποτελεῖ εὐοίωνον ἀπαρχὴν μιᾶς κινήσεως, ἡ ὁποία δέον νὰ παρακολουθηθῇ μετὰ προσοχῆς ἀναλόγου πρὸς τὴν μεγάλην αὐτῆς σπουδαιότητα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν εἰς συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐκθέσαντος εἰς αὐτὴν διὰ μακρῶν τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἐμφανίζεται ἐκ συγχρόνων τινῶν ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων. Ὡσαύτως συνῆλθεν εἰς συνεδρίαν τὴν Τρίτην τῆς Ἑβδομάδος ταύτης.

—Τὸ 1 ἄρθρον τοῦ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ψηφισθέντος Συντάγματος περὶ Θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας διετυπώθη ὁριστικῶς ὡς ἑξῆς:

«Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶνε ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχει ἀναποσπάστως ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως, ὡς ἐκείνη, τοὺς ἱερούς, ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις. Εἶνε δὲ αὐτοκέφαλος, ἐνεργοῦσα ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης Ἐκκλησίας τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα καὶ διοικεῖται ὑπὸ Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιερέων. Οἱ λειτουργοὶ ὅλων τῶν θρησκειῶν ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐτὴν ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἐπιτήρησιν, εἰς ἣν καὶ οἱ τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας.

Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶνε ἀπαραβίαστος.

Τὰ τῆς λατρείας πάσης γνωστῆς θρησκείας τελοῦνται ἐλευθέρως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων, ἐφόσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη. Ὁ προσηλυτισμὸς ἀπαγορεύεται.

Τὸ κείμενον τῶν Ἁγίων Γραφῶν τηρεῖται ἀναλλοίωτον. Ἡ εἰς ἄλλον γλωσσικὸν τύπον ἀπόδοσις αὐτοῦ ἄνευ τῆς προηγουμένης ἐγκρίσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπαγορεύεται ἀπολύτως (Ἑρμηνευτικὴ δήλωσις ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 1: «Εἰς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 δὲν ἀντίκειται ἡ ἐν ταῖς Νέαις Χώραις καὶ τῇ Κρήτῃ ὑφισταμένη ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις»).

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κατὰ τὸ παρελθὸν Σάββατον (4 τρ. μ.) ἐπισκεφθεὶς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς: ἐξέφρασε τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ψηφίσει καὶ ὑπογραφῇ τοῦ νέου πολιτικοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς πρὸς τοὺς παραστάντας κατὰ τὴν ἐν Λαρίσσῃ δίκην κατὰ τῶν Χιλιαστῶν δικηγόρους καὶ ἰδίως πρὸς τὸν κ Π. Τρεμπέλλαν διὰ τὴν λαμπρὰν ἀνάπτυξιν καὶ παράστασιν τῶν πλανῶν τῶν Χιλιαστῶν.

—Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀνέθηκεν εἰς τοὺς Καθητὰς τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Κ. Δυοβουνιώτην, Διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου, Ν. Λούβαρην Γενικὸν Γραμματέα, Ἀ. Ἀλιβιζάτον καὶ τὸν Νομικὸν Σύμβουλον τοῦ τμήματος τῶν θρησκευμάτων ὅπως μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μελετήσωσι τὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας.

—Πλήρης ἡμερῶν, σχεδὸν ἐνενηκοντούτης, ὁ ὑπὲρ τὴν πεντηκονταετίαν χρηματίσας ἐφημέριος τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος Θεόδωρος Λογοθέτης, κτυπηθεὶς κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ὀχήματος, ἀπεβίωσε τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν 6 τρ. μ. καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἐπαύριον, χοροστατοῦντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐν μέσῳ ἀπείρου συρροῆς πλήθους εὐσεβῶν.

—Ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ηὐχαρίστησε τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις καὶ διευκολύνσεις, τὰς παρασχεθείσας πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μεσσηνίας κ. Μελέτιον, μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὴν πρόσφατον αὐτοῦ ἐπίσκεψιν τῶν ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

—Ἐξακολουθοῦν ἁπανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ζωηρόταται ἐκδηλώσεις συμπαθείας πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐπεισοδίου. Ἐκ τῶν Προέδρων τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τηλεγραφικῶς συνεχάρη αὐτὸν ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας, δι' ἐπιστολῆς δὲ ὁ Παν. Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, πρὸς δὲ ἱκανοὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Πατριαρχείου. Θερμότατον ἐνδιαφέρον κατέδειξαν καὶ οἱ ἐξ

νοι δι' ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων, ἐκ πλείστων μερῶν τοῦ κόσμου.

—῾Ο Σ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγ)πόλεως κ. Πολύκαρπος διῆλθε τὰς ἑορτὰς τῶν Παθῶν καὶ τῆς ᾿Αναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐν Μεγαλοπόλει κηρύττων καθ' ἑκάστην τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Κατόπιν ἐξῆλθεν εἰς περιοδείαν εἰς τὰ πέριξ χωρία καὶ κωμοπόλεις πρὸς εὐλογίαν καὶ διδασκαλίαν. Τῇ δὲ 17 Μαΐου, προσκληθείς, μετέβη εἰς τὴν Καρύταιναν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ πολιούχου ῾Αγίου ᾿Αθανασίου, ᾿Αρχιεπισκόπου Χρ)νουπόλεως. Κατὰ ταύτην ἐπανηγύριζε καὶ ὁ ἱδρυθεὶς Σύλλογος τοῦ «῾Αγίου ᾿Αθανασίου» ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀνάπλασιν καὶ δὴ τὴν ὕδρευσιν τῆς κωμοπόλεως. ῾Ο Σ. Μητροπολίτης Γόρτυνος ὡμίλει καταλλήλως εἰς τοὺς ἀθρόως προσερχομένους χριστιανοὺς προτρέπων εἰς ἔργα κοινωφελῆ καὶ θεάρεστα. Οὕτω ἐν τῷ χωρίῳ Σύρνα συνεβίβασε τοὺς κατοίκους εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν νέου ῾Ι. Ναοῦ ἐκ χρημάτων ἀποσταλέντων ἐξ ᾿Αμερικῆς· ἀλλαχοῦ δὲ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν Σχολείων καὶ ἄλλων κοινωφελῶν ἔργων.

— ᾿Επὶ τῇ ἑορτῇ τῆς ᾿Αναλήψεως τελουμένης πανηγύρεως ἐν Κορωπίῳ τὴν θείαν ἱερουργίαν ἐτέλεσεν ὁ θεοφ. βοηθὸς ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ. Θεόκλητος ἐν πολλῇ εὐσεβῶν πανηγυριστῶν συρροῇ. ᾿Εξ ἀφορμῆς δὲ τῆς κατὰ τὴν πανήγυριν συμπαραστάσεως ὀρφανῶν τινων τοῦ ἐν Βουλιαγμένῃ ᾿Εκκλησ. ᾿Ορφανοτροφείου ἐν στολῇ προσκόπων μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ῾Ιδρύματος καὶ ἑνὸς τῶν διδασκάλων αὐτοῦ, ὅστις καὶ ἔψαλε κατὰ τὴν λειτουργίαν, ὁ ἱερουργῶν ἀρχιερεὺς ὡμίλησε μετ' εὐφραδείας περὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ τῆς ᾿Εκκλησίας ἔργου. ῾Υπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ὁμιλίας τοῦ σεβασμιωτάτου τῇ εὐγενεῖ συμπράξει τοῦ Προεδρείου τοῦ συλλόγου «᾿Αγάπη», τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος, τοῦ ἐκκλησ. συμβουλίου καὶ τοῦ ἀστυνόμου, αὐθόρμητος ἐγένετο μεταξὺ τῶν συμπαρόντων ἔρανος ὑπὲρ τοῦ ᾿Ορφανοτροφείου, συμποσωθεὶς εἰς ὑπερτρισχιλίας δραχμάς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

῾Ο Μακαρ. Μητροπολίτης Πολωνίας κ. Διονύσιος μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ ἀναχωρήσας ἐξ ῾Ελλάδος μετέβη εἰς ᾿Αλεξάνδρειαν, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Παναγ. Πατριάρχου Μελετίου. Μετὰ τὴν διαμοιβὴν προσφόρων τῇ συναντήσει προσφωνήσεων ἐπεσκέφθησαν ὁμοῦ τὴν νεοσύστατον ῾Ιερατικὴν Σχολὴν καὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει ναούς, μεθ' ἣ Α. Π. προὔπεμψε τὴν Α. Μ. μεταβαίνουσαν εἰς ῾Ιεροσόλυμα, μέχρι τοῦ σταθμοῦ.

᾿Εν ῾Ιεροσολύμοις ἡ πολωνικὴ ᾿Αποστολὴ τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπεσκέφθη τὸν ῞Αγιον Τάφον τοῦ Σωτῆρος, εἶτα δὲ ἐγένετο δεκτὴ ἐν τοῖς πατριαρχείοις ὑπὸ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Δαμιανοῦ. ῾Ο Μακαρ. Διονύσιος μετέσχε τῶν ἱερῶν ἐν τῷ Ναῷ τῆς ᾿Αναστάσεως ἀκολουθιῶν τῆς Μ. Παρασκευῆς, τοῦ Μ. Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ἐπεσκέφθη τὰ ἔν τε τῇ ῾Αγίᾳ πόλει καὶ τὰ ἔξω αὐτῆς ἱερὰ προσκυνήματα, μετέβη εἰς τὸν ᾿Ιορδάνην καὶ τὴν ᾿Ιεριχώ, ἀποχαιρετήσας δὲ τὸν Πατριάρχην κατηυθύνθη διὰ Ναζαρέτ, Κανᾶ, Βηθσαϊδᾶς καὶ Καπερναοὺμ εἰς Δαμασκὸν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν μονὴν τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾗ τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο ὁ Μακαρ. Πατριάρχης ᾿Αντιοχείας Γρηγόριος, ὑφ' οὗ ἡ ᾿Αποστολὴ ἐγένετο δεκτὴ μετὰ πολλῆς ἐγκαρδιότητος.

Μετὰ τὴν ᾿Εκκλησίαν ᾿Αντιοχείας ὁ Μακαρ. Διονύσιος ἐπεσκέφθη τὸ Βελιγράδιον, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Παισιάρχου Σερβίας Δημητρίου, συνηντήθη δὲ καὶ μετὰ τοῦ ρώσου μητροπ. ᾿Αντωνίου. ῾Ο Μακαρ. Διονύσιος ἐπεσκέφθη καὶ τὸ Κάρλοβιτς.

᾿Εκ Σερβίας κατηυθύνθη εἰς Σόφιαν, ἔνθα ἐγένετο πανηγυρικῶς δεκτὸς ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ῾Ι. Συνόδου, εἶτα δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Τῇ 15 Μαΐου, ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ βασιλέως τῆς Βουλγαρίας ὁ Μακαρ. Διονύσιος ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν, ἔχων συλλειτουργοὺς τὸν μητροπ. Σόφιας Στέφανον, τοὺς βουλγάρους ἐπισκόπους Νικόδημον καὶ Παΐσιον, καὶ τὸν συνοδὸν αὐτοῦ ἐπίσκ. ᾿Αλέξιον. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ταύτην, ὁ ἱερουργῶν Διονύσιος ἐμνημόνευσε τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Βασιλείου καὶ πάντων τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν καὶ προέδρων τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων ᾿Εκκλησιῶν.

᾿Εκ Σόφιας ἡ ᾿Αποστολὴ ἐπέστρεψεν εἰς Πολωνίαν διὰ Βουκουρεστίου, ἔνθα συνέτυχε τῷ Μακαρ. Πατριάρχῃ Ρουμανίας Μύρωνι.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δημ. Ι. Κουϊμουτσοπούλου. Διδάκτορος τῆς Θεολογίας, ᾿Εκλογαὶ ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἐνδοξοτάτων τῆς ᾿Εκκλησίας Πατέρων, πρὸς χρῆσιν τῶν ῾Ιερατικῶν σχολῶν καὶ τῶν τὴν Θεολογίαν σπουδαζόντων. Τόμος Α΄. τεῦχος 1. ᾿Αθῆναι 1927.—῾Ο καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων γνωστὸς εἰς τοὺς θεολογικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς ἡμῶν κύκλους ἐκδότης τῆς παρούσης συλλογῆς ὡρμήθη εἰς τὴν ἀποτέλεσιν αὐτῆς τὸ μὲν ἐκ τῆς ἀτελοῦς ἐν ταῖς ῾Ιερατικαῖς ἡμῶν σχολαῖς διδασκαλίας τῆς ἑρμηνείας ἔργων τῶν ἁγίων Πατέρων ἐλλείψει καταλλήλου ἐγχειριδίου, τὸ δὲ ἐκ τῆς ἐφέσεως νὰ παράσχῃ καὶ εἰς τοὺς ἱεροσπουδαστὰς καὶ εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας καὶ πάντας ἐν γένει τοὺς ἱεροκήρυκας πρότυπα ρητορικὰ ὑποδείγματα πρὸς ἄσκησιν ἐν τῇ ἐκκλησ. ρητορικῇ. ῎Ηδη ἐξέδωκε τὰ κείμενα τῶν ἐκλογῶν ἐν Α΄ τόμῳ. προσεχῶς ἐπιφυλάσσεται ἐν Β΄ τόμῳ νὰ παράσχῃ βιογραφικὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἀφ' ὧν τὰ ἀποσπάσματα πατέρων μετὰ ἀπαραιτήτων τινῶν γλωσσικῶν πραγματικῶν καὶ θεολογικῶν διασαφήσεων τοῦ κειμένου. Εἶνε προφανὴς ἡ χρησιμότης τοῦ βιβλίου, τούτου διὰ τοὺς καθ' ὅλου σπουδάζοντας τὰ ἱερὰ παρ' ἡμῶν, συγχαίρομεν δὲ τὸν ζηλωτὴν καὶ εὐσεβῆ καὶ φιλότιμον ἐκδότην ὅτι καὶ ὀρθῶς διαγινώσκει τὰς ἀνάγκας καὶ προσηκόντως θεραπεύει αὐτάς.

«Θεολογία». ᾿Εξεδόθη τὸ τεῦχος ᾿Απριλίου—᾿Ιουνίου 1927 περιέχον τὰς ἀκολούθους ἐπιστημονικὰς πραγματείας: ῾Ο ἐπὶ Γάλλου καὶ Οὐαλεριανοῦ σφοδρὸς διωγμὸς κατὰ τῆς ᾿Εκκλησίας καὶ ἡ μετ' αὐτὸν ἐπικρατήσασα εἰρήνη ὑπὸ ***Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου*** ᾿Αρχιεπισκόπου ᾿Αθηνῶν. ῾Ημίγνωστοι σελίδες τῆς ἱστορίας τῶν ᾿Αθηναίων ὑπὸ ***Μανουὴλ ᾿Ιω. Γεδεὼν*** Μ. Χαρτοφύλακος καὶ Χρονογράφου τῆς Μ. ᾿Εκκλησίας. ᾿Επιστολὴ τοῦ Νεοφύτου Δούκα περὶ τοῦ Κηρύγματος τοῦ Θείου Λόγου ὑπὸ ***Πολυκάρπου*** Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως. ῾Ο ᾿Αρδαμερίων (κατόπιν Γορτύνης) ᾿Ιγνάτιος ὑπὸ ***Πολυκάρπου*** Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως. ῾Η Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τίς ἡ ἔννοια αὐτῆς, χαρακτηρι-

στικὰ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ὑπὸ Ἀρχιμ. *Θεοφίλου Α. Σπυροπούλου* (πρώην καθηγητοῦ). Ἀλέξανδρος ὁ Λυκοῦργος (Μελέτη ἱστορικὴ καὶ Θεολογική.—Α') ὑπὸ *Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου*. Ἀναγραφὴ Χρονολογικὴ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων ἐν τῇ νήσῳ Ἄνδρῳ (Συνέχεια) ὑπὸ *Δημητρίου Π. Πασχάλη* *Ἐπιστημονικαὶ συζητήσεις*, Α' Εἰς δευτερολογίαν ἀπάντησις ὑπὸ *Ἀμίλκα Σ. Ἀλιβιζάτου*, Β' Περὶ τὴν Οἰκουμενικὴν ὑπὸ *Π. Ν. Τρεμπέλα* *Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον*. *Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς: Ἐσωτερικοῦ, δρχ. 80. Ἐξωτερικοῦ, φρ. 60 Ἀμερικῆς δολλ. 4. Διὰ τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἱεροσπουδαστὰς τὸ ἥμισυ Ἕκαστον τεῦχος τιμ. δρχ. 20, φρ. 15, δολλ. 1.*

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Μπατσίου (Ἄνδρου) Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἢ Ἁγίας προκηρύττει ὅτι: ἐκτίθεται εἰς δευτέραν ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν ὁλοσχεροῦς ἐκποιήσεως τὸ ἐν τῇ θέσει Ἅγ. Μελέτιος τοῦ χωρίου Σεπολία τοῦ δήμου Ἀθηναίων κτῆμα Ἅγ. Μελέτιος Ἀθηνῶν (πρώτη προσφορὰ δρ. 198,000) κατὰ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 354 συγγραφῆς αὐτοῦ. Ἡ ἐκποίησις γενήσεται τὴν 26 Ἰουνίου ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργοδικείου Ἀθηνῶν ἐνώπιον τοῦ Συμ)ου Εὐσταθ. Πετράκη ἀρχομένη τῇ 10ῃ ὥρᾳ π. μ. καὶ λήγουσα τῇ 12ῃ ὥρᾳ τῆς μεσημβρίας. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς τῇ 20 Μαΐου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Κλειστῶν διακηρύττει ὅτι τὴν 26ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνεργηθήσεται δημοπρασία ἐνοικιάσεως τοῦ δικαιώματος ἐξαγωγῆς δασικῶν προϊόντων πρὸς διάνοιξιν ἀντιεμπρηστικῆς ζώνης εἰς τὸ πέριξ τῆς Μονῆς δάσος. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργοδικείου Ἀθηνῶν. Πληροφορίαι παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις γραφεῖον τῆς Μονῆς γωνία ὁδοῦ Πεντέλης καὶ Μητροπόλεως. Ἀθῆναι τῇ 30 Μαΐου 1927.

Τὸ ἡγ)λιον τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ὀρθοκωστᾶς προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τμηματικῶς τετραετοῦς ἐνοικιάσεως ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1927 μέχρι τέλους Αὐγούστου τοῦ 1931 ἔτους τὰ ἐν τοῖς τέως Δήμοις Βρασιῶν καὶ Λιμναίων καὶ κατὰ τὰς κτηματικὰς περιφερείας τῶν χωρίων ἁγ. Ἀνδρέα, Καρακοβουνίου, Πραστοῦ Παλαιοχώρας καὶ Κουτρούφων κείμενα κτήματα τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ὀρθοκωστᾶς κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὅρια καὶ κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεως ὧν δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Μονῆς καὶ τῆς κοινότητος ἁγ. Ἀνδρέου, ἐξαιρουμένων τῶν εἰς τοὺς ὅρους ἀναφερομένων κτημάτων ὑπὲρ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἁ. Ἀνδρέᾳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ν. Εὐθυμίου καὶ τοῦ κ. Ἐφόρου τῇ 19ῃ Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9ην ἕως τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας. Ἐ τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ὀρθοκωστᾶς τῇ 19 Μαΐου 1927.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου «Σκήτη Βερροίας» ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν γενησομένην ἐν Βεροίᾳ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Γ. Μανωλίδου καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Βερροίας, τῇ Πέμπτῃ 23 Ἰουνίου 1927 ὥρᾳ 9—12 π. μ. τὴν ἐκποίησιν τριάκοντα ἐφετεινῶν ἐριφίων τῆς Μονῆς. Ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Τ. Προδρόμου Σκήτη Βεροίας τῇ 23 Μαΐου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν Τσάγτζι Ἱ. Μονῆς Κομνηνείου. Διακηούττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς μισθώσεως ἡ ἄμπελος τοῦ Μετοχίου ἡ «Μεταμόρφωσις» τῆς περιφερείας Ραφάνης. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ραφάνῃ τὴν 26ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Ὀλύμπου Νικολάου Φ. Χρυσικοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις ἡμῶν τῶν ὁποίων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ Μονῇ Κομνηνείου 23 Μαΐου 1927.

Τὸ ἡγ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Πιθαρίου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὰ ἐφετεινῆς ἐσοδείας προβατόμαλλα (ἔρια) τῆς Μονῆς Πιθαρίου, ἀνερχόμενα εἰς ὀκάδας 110. Οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως κατατεθειμένων ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς: Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῇ Ἀγορᾷ τῆς κοινότητος Ἐρεσοῦ τόπῳ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τὴν 19 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 6 μ. μ. ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσσοῦ καὶ τοῦ Ηγ)λίου τοῦ ἐκπληστηριάσματος καταβλητέου μετὰ τὴν σχετικὴν ἔγκρισιν τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραλαβῆς. Ἐν Μονῇ Πιθαρίου τῇ 25 Μαΐου 1927.

Το ἡγ)λιον τῆς ἐν Ζαχόλῃ ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοὺ διακηρύττει ὅτι τὴν 17 Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Δερβενίῳ προκηρύσσει πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν περὶ τριετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ δικαιώματος τῆς Βουχῆς τοῦ ἐν θέσει Ἁγίου Προκοπίου χειμερινοῦ στανοτοπίου τῆς Μονῆς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Εὐφροσύνης Γεωργίου Μελισσαροπούλου τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ ἡγ)λίου τῆς Μονῆς κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως τοῦ ἡγ)λίου ἧς ἀντίγραφον εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄνω συμ)εῖον, ὧν οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ ἡγ]λιον τῆς ἐν Ζαχόλῃ Ἱ Μονῆς Προφήτου Ἠλιοὺ διακηρύττει ὅτι τὴν 17 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Κιάτῳ προκηρύσσει πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν περὶ ἑξαετοῦς ἐνοικιάσεως τῶν ἐν θέσει Ἁγίου Ἰωάννου Συκιῶνος ἀγρῶν τῆς Μονῆς ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Σοφοκλέους Παπαγεωργίου τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου Συκιῶνος ὡς καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ ἡγ)λίου τῆς Μονῆς ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων αὐτῶν κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως τοῦ ἡγ)λίου τῆς Μονῆς ἧς ἀντίγραφον εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄνω συμ)φεῖον ὧν οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Ψαχνῶν Ἱερᾶς Μονῆς Μακρυμάλλης διακηρύττει ὅτι Τὴν 19 Ἰουνίου 1627 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Ψαχναῖς καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ Συμβ]φου Γεωρ. Ζανιάδου, Οἰκον. Ἐφόρου Χαλκίδος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς πλειοδοτικὴ δημοπρασία τετραετοῦς ἐνοικιάσεως, τῶν ἐν ταῖς θέσεσιν Περιοχὴ τῆς Μονῆς, Ἀργιά, Σταυρός, καὶ Λεβάτσι, Παλαιοκυπάρισσον, Νεροτριβιά, καὶ Κυπαρίσῃ ἐλαιοδένδρων τῆς Μονῆς Ἐν Μονῇ Μακρυμάλλης τῇ 2 Ἰουνίου 1727.

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπή

ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΩΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Διευθυντής

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. Α

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι